

Starp ziediem, jūru un savējiem

Raidījuma *Īstās latvju saimnieces* dalībnieces **Ieviņas Svītiņas** saknes dziļi un pamatīgi ieaugušas Kurzemē. Viņa lepojas ar savu dzimto vietu Ģipku, kurzemnieku ēdieniem un vairāk par visu izbauda agrus, saulainus vasaras rītus, kad ar kafijas tasi rokās var nesteidzīgi apstaigāt dārzu un sasveicināties ar saviem ziediem. Ieviņas iedvesmas un prieka avoti ir ģimene, daba un palīdzēšana citiem.

Pirmo sazvanu nevis šīs sarunas galveno varoni, bet viņas vidējo dēlu Jurgī, kurš dzimtas saimniecībā *Jokos* ir uzcēlis viesu namu. “Lūk, jums pirmais padoms, kā sameklēt Ieviņu! Tagad vairs tikai 99 palikuši,” nosmej Jurgis un atsūta mammai mobilā tālruņa numuru. Garšīgi pasmieties patīk arī Ieviņai. Kad viņa vēl rosījās savā pārtikas preču veikalā, ne viens vien pircējs esot sacījis – Ieviņai laikam dzīvē vispār nav problēmu, jo vienmēr smaida. “Dzīve mani ne vienmēr ir lutinājusi, daudz kam esmu gājusi cauri, bet klientiem nekad neparādīju, ka man ir smagi. Vai tas kaut ko mainītu, ja es būtu drūma? Nē! Patieso situāciju zināju tikai es. Dzīve turpinās, un tev ir jāprot sevi nolikt atpakaļ vietā. Manuprāt, mums ir vairāk jāsmaida un jāsaka labi vārdi. Tas pašiem būs kā pozitīvās enerģijas lādiņš.”

Ar tirdzniecību uz tu Ieviņa ir jau kopš jaunības – līdzīgi kā viņas mamma, kura bijusi arī konditore. Savulaik Ieviņa gāja mammai palīgā un strādāja par fasētāju, pēc tam viņa bijusi gan pārdevēja, gan veikaliņa īpašniece. “Mazpilsētā tu esi savējais starp savējiem, un to jutu, darbojoties veikalā. Cilvēki nāca ne tikai iepirkties, bet arī parunāties – dažreiz kā pie mācītāja. Jā, dzirdēju arī ļoti personīgus stāstus, bet tie vienmēr palika pie manis.” Pircēji nereti arī taujājuši ieteikumus, ko garšīgu lai uztaisa pusdienās vai vakariņās, un viņa ar padomu neskopojās.

Sieviete var visu

Darba ritms tolaik bijis ārkārtīgi intensīvs – Ieviņa ne tikai tirgojusies, bet arī pati braukusi pēc precēm, krāvuši tās mašīnā un pēc tam izkrāvuši. Nereti darba diena ilgusi 13 stundas. “Bērni vēl gāja skolā, vīrs strādāja ārzemēs. Paralēli darbam veikalā ēdināju netālu esošā zivju pārstrādes ceĥa strādniekus, pat trīs reizes dienā. Bet zini – sieviete var visu, ja grib. Turklāt man nepatīk neko nedarīt. Nevaru nosēdēt mierā arī tad, kad aizbraucu ciemos, gribas palīdzēt – kaut vai traukus no galda novākt.”

Aiz letes līdzās mammai mēdza darboties Jurgis, arī vecākais dēls Salvis pielicis roku un palīdzējis. Tikai jaunākajam dēlam Ansim darbs veikalā gājis secen, bet arī viņš atbalstījis mammu dažādās jomās. “Visi bērni man ir ļoti daudz palīdzējuši, un par to viņiem liels paldies! Ja nebūtu ģimenes atbalsta, jo īpaši vīra, nevarētu arī piedalīties nedz šovā *Lauku sēta*, nedz *Īstajās latvju saimniecēs*.”

2001. gadā Ieviņa *Jokos* atvēra nelielu veikalu-kafejnīcu, kur apmeklētāji varēja baudīt kafiju un ieturēt maltīti nepiespiestā atmosfērā. Arī sēžot zem liepām vai zālītē – kā kuram labpatika. Pērn mammai piemēram sekoja Ansis, kurš kopā ar draudzeni Elvitu Rojā atvēra kafejnīcu *Lūrmaņi*. “Cilvēki reizēm baidās izmēģināt kaut ko